

Sygn. akt III KRS 11/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski

SSA. Ewa Stefańska (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania Z.C.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 stycznia 2017 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim [...],

z udziałem D.G.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 maja 2017 r.,

1) odrzuca odwołanie w części dotyczącej uczestniczki postępowania W.B.;

2) oddala odwołanie w pozostałej części.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 10 stycznia 2017 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do

pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...] kandydaturę sędziego Sądu Okręgowego w [...] D.G. oraz nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia tego urzędu kandydatur sędziów Sądu Okręgowego w [...]: W.B. i Z.C..

W uzasadnieniu uchwały wskazano, iż na posiedzeniu w dniu 9 stycznia 2017 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, po przeanalizowaniu zgromadzonych w sprawie materiałów, postanowił rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa na wolne stanowisko sędziego apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...] kandydaturę D.G.. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa wskazał, że za rekomendowaniem kandydatury D.G. przemawiają: odpowiednie doświadczenie orzecznicze, wysoka ocena kwalifikacyjna, z której wynika bardzo dobra stabilność orzecznictwa i dobra efektywność pracy, oceny dobra na dyplomie ukończenia studiów i bardzo dobra z egzaminu sędziowskiego, a także najwyższe poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...].

Na posiedzeniu w dniu 10 stycznia 2017 r. Krajowa Rada Sądownictwa przeprowadziła głosowanie, w trakcie którego na kandydaturę D.G. oddano 10 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw” i oddano 3 głosy „wstrzymujące się”, w rezultacie czego kandydatura ta uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów. Na pozostałe kandydatury głosowano następująco: na kandydaturę W.B. nie oddano głosów „za” i głosów „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się”; na kandydaturę Z.C. nie oddano głosów „za” i głosów „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się”. Pozostałe kandydatury nie uzyskały więc wymaganej bezwzględnej większości głosów. W konsekwencji Rada uznała, że z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...] przedstawi kandydaturę D.G..

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniali wymagania określone w art. 64 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 2062, ze zm.). Podejmując przedmiotową uchwałę, Rada kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 976, ze zm., zwanej

dalej „ustawą o Krajowej Radzie Sądownictwa” lub „ustawą o KRS”) i uwzględniła: uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacyjne, ich doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i egzaminu zawodowego oraz uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego.

Krajowa Rada Sądownictwa w uzasadnieniu uchwały wyjaśniła, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. D.G. posiada wysokie umiejętności zawodowe potwierdzone oceną kwalifikacyjną, przy czym w ocenie opiniującego kandydatka posiada wszelkie kwalifikacje do powołania jej na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego, rzetelnie wykonuje swoje obowiązki, posiada odpowiednie doświadczenie i wiedzę, stabilność jej orzecznictwa jest bardzo dobra, uzasadnienia sporządza terminowo. Z opinii Prezesa Sądu Okręgowego w [...] wynika, że kandydatka obowiązki zawodowe wykonuje terminowo, solidnie i dokładnie, cechuje ją rozważa, zdecydowanie i konsekwencja. W opinii służbowej sędzieza Sądu Apelacyjnego w [...] A. S. wskazała, że kandydatka ma znakomite przygotowanie zawodowe oraz widzę merytoryczną i praktyczną niezbędną do pracy na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego.

Rada uwzględniła doświadczenie zawodowe i kwalifikacje pozostałych kandydatów, uznając jednak, że nie wypełniają oni w stopniu wyższym niż D.G., ocenianych łącznie kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy. Z.C. uzyskał wysoką ocenę kwalifikacyjną sporządzoną przez sędziego wizytatora Sądu Apelacyjnego w [...], z której wynika, że efektywność jego pracy, stabilność orzecznictwa i terminowość podejmowanych czynności należy uznać za wzorcowe. Także poziom merytoryczny sporządzanych przez niego uzasadnień jest wysoki. Jednakże w porównaniu do D.G., która uzyskała równie wysoką ocenę kwalifikacyjną, kandydat ten nie otrzymał tak wysokiego poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i uzyskał zdecydowanie niższe poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...]. W.B. uzyskała pozytywną ocenę kwalifikacyjną sporządzoną przez sędziego wizytatora, z której wynika, że wykonuje swoje obowiązki rzetelnie oraz dysponuje wiedzą niezbędną do orzekania w sądzie apelacyjnym. W porównaniu jednak z D. G. osiąga niższe wyniki w zakresie stabilności orzecznictwa, a ponadto otrzymała znikome poparcie Kolegium Sądu

Apelacyjnego w [...] i uzyskała zdecydowanie niższe poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...].

Rada wzięła pod uwagę oceny uzyskane przez kandydatów na dyplomie wyższych studiów prawniczych i z egzaminu zawodowego, lecz z uwagi na wieloletnie doświadczenie orzecznicze kandydatów, kryterium to nie miało istotnego wpływu na wynik konkursu. Uwzględnione zostało także uzyskane przez kandydatów poparcie środowiska sędziowskiego. Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] zaopiniowało D. G. 6 głosami „za”, przy braku głosów „przeciw” i głosów „wstrzymujących się”. Pozostali kandydaci otrzymali: W.B. 1 głos „za”, 4 głosy „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”, a Z.C. 3 głosy „za”, 3 głosy „wstrzymujące się”, przy braku głosów „przeciw”. Natomiast podczas głosowania na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...] D.G. uzyskała 56 głosów „za” i 5 głosów „przeciw”, W.B. uzyskała 27 głosów „za” i 32 głosy „przeciw”, zaś Z.C. uzyskał 34 głosy „za” i 25 głosów „przeciw”.

Z uzasadnienia uchwały wynika, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury D.G. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności: bogate doświadczenie orzecznicze, umiejętności zawodowe znajdujące potwierdzenie w ocenie kwalifikacyjnej oraz najwyższe poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...]. Pozostali kandydaci nie posiadają wyższych kwalifikacji zawodowych od wskazanej kandydatki, a także otrzymali zdecydowanie niższe poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...].

Odwołanie od powyższej uchwały złożył Z.C., zaskarżając ją w całości oraz wnosząc o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania. Zaskarżonej uchwale zarzucił:

1) naruszenie art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji RP poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania, zakazowi dyskryminacji oraz zasadom demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej;

2) naruszenie art. 33 ust. 1 i 2 oraz art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 34 pkt 1 i art. 33 § 5 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, poprzez zaniechanie przez Radę wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania, co przejawiało się m.in. tym, że:

- Rada uznała, że kandydatura odwołującego się nie spełnia kryteriów doświadczenia zawodowego oraz kwalifikacji w stopniu wyższym, niż kandydatura osoby wybranej do przedstawienia Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie, co pozostawało w sprzeczności z treścią ustaleń zawartych w ocenach kwalifikacyjnych sporządzonych przez sędziów wizytatorów;

- Rada oceniając doświadczenie zawodowe kandydatów nie zapoznała się z ich ocenami okresowymi, o których mowa w art. 106c w związku z art. 57b § 6 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych;

- Rada posłużyła się sporządzoną z urzędu opinią Zastępcy Przewodniczącej I Wydziału Cywilnego Sądu Apelacyjnego w [...] dotyczącą D.G., gdy taka opinia nie była sporządzona w stosunku do odwołującego się;

- Rada nie analizowała kryteriów doświadczenia zawodowego, poziomu orzecznictwa oraz sprawności postępowania, zaangażowania w poszerzanie wiedzy, czy pozaorzecniczą aktywność kandydatów (np. w zakresie publikacji prasowych, udziału w konferencjach naukowych, bądź w konkursach zawodowych);

- Rada nie odniosła się do ocen kwalifikacyjnych dotyczących odwołującego się, a związanych z procedurami nominacyjnymi, w których brał on udział aplikując o wolne stanowiska sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...];

- Rada wskazując na niższe poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] dla kandydatury odwołującego się niż poparcie udzielone D. G., naruszyła art. 28 § 4 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, gdyż Kolegium jako organ kolegialny podjęło uchwałę o udzieleniu pozytywnej opinii również jemu, nie stopniując swojego poparcia;

- Rada wskazując na niższe poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...] dla kandydatury odwołującego się niż poparcie udzielone D. G., naruszyła art. 34 pkt 1 w związku z art. 33 § 5 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, gdyż skoro z protokołu tego Zgromadzenia wynika, że w

głosowaniu brało udział 62 osoby, otrzymując 34 głosy „za” odwołujący się uzyskał pozytywną opinię Zgromadzenia;

- Rada nie dostrzegła tego, że ukształtowanie procedury nominacyjnej w niniejszej sprawie na etapie sporządzenia przez sędziów wizytatorów ocen kwalifikacyjnych i ich przedstawienia członkom Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] oraz Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji [...], zmierzało do faworyzowania D.G. i dyskryminowania pozostałych kandydatów;

- Rada nie wysłuchiwała kandydatów.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania w części dotyczącej przedstawienia z wnioskiem o powołanie kandydatury D.G. i odrzucenia odwołania w części dotyczącej uczestniczki postępowania W.B..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 44 ust. 1 i 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej. W uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r. (SK 57/06, OTK-A 2008 nr 4, poz. 63) Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Krajowej Rady Sądownictwa jest niedopuszczalna. Natomiast konieczna jest kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli zagwarantowanych w tym przypadku w art. 60 Konstytucji RP, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej. Dlatego ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie powinna obejmować kontrolę postępowania pod względem jego zgodności z prawem, a więc powinna być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydata i w efekcie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. W związku z tym zakres kognicji Sądu Najwyższego rozpoznającego odwołanie w takiej sprawie jest ograniczony do kontroli pod

względem legalności przestrzegania procedur prawnych w aspekcie stosowania jednolitych kryteriów i respektowania jednakowych zasad dostępu do służby publicznej. Niedopuszczalna jest natomiast merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Rady co do oceny kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby. Kontrola Sądu Najwyższego nie oznacza bowiem, że uczestniczy on w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Odwołujący się zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie art. 33 ust. 1 i 2 oraz art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 34 pkt 1 i art. 33 § 5 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania. Zarzuty dotyczyły w szczególności: wadliwej oceny doświadczenia zawodowego i kwalifikacji kandydatów, pominięcia ocen okresowych oraz ocen kwalifikacyjnych sporządzonych dla potrzeb innych procedur nominacyjnych odwołującego się, niewysłuchania kandydatów, a także wadliwego uwzględnienia wyższego poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apellacji [...] dla D.G. jako okoliczności przemawiającej za przedstawieniem jej kandydatury Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie, w sytuacji, gdy odwołujący się uzyskał również pozytywną opinię tych organów. Zarzuty dotyczyły też naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów tych samych reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania, zakazowi dyskryminacji oraz zasadom demokratycznego państwa prawa.

Zdaniem Sądu Najwyższego powyższe zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. W orzecznictwie trafnie przyjmuje się, że przedmiotem sprawowanej przez sąd kontroli jest formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem przez Radę zastosowanych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż mogłoby to oznaczać naruszenie jej uprawnień i kompetencji wynikających z art. 179 Konstytucji RP i art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS. W konsekwencji ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie

kandydatów na stanowiska sędziowskie pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał Rady z prawem (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS), chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny (por. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 196; z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10, OSNP 2012 nr 1-2, poz. 25; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11, LEX nr 1001316; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 11/11, LEX nr 1001318; z dnia 20 września 2011 r., III KRS 13/11, LEX nr 1001319; z dnia 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11, LEX nr 1106742).

Ponadto, żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego, ani nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co jest konsekwencją obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13, LEX nr 1402637). Lista rekomendowanych kandydatów wyraża stanowisko zespołu, po uwzględnieniu kryteriów określonych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, które Krajowa Rada Sądownictwa wykorzystuje wykonując na posiedzeniu plenarnym swoje kompetencje (art. 3 ust. 1 ustawy o KRS) i opierając się w rozstrzygnięciu sprawy na jej wszechstronnym rozważeniu, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS), przy czym stanowisko zespołu nie jest dla Rady wiążące (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13, LEX nr 1402637).

Pomimo, że wyniki głosowania Kolegium i Zgromadzenia właściwego sądu nie wiążą Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, to jednak Rada powinna umotywować swój wybór wówczas, gdy dotyczy on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 7372271). Ponadto nie ma podstaw do przyjęcia, że Rada, nie

zamieszczając w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki niewybranego kandydata, nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, skoro uzasadnienie uchwały wskazuje, iż o wyborze kandydata zdecydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów (por. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12, OSNP 2013 nr 13-14, poz. 166; z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 194; z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294470).

Nie ma racji odwołujący się zarzucając Krajowej Radzie Sądownictwa naruszenie prawa poprzez wadliwą ocenę doświadczenia zawodowego i kwalifikacji kandydatów, będącą skutkiem nie dość wnikliwej oceny ich kwalifikacji, a także pominięcia ocen okresowych i ocen kwalifikacyjnych sporządzonych dla potrzeb innych procedur nominacyjnych odwołującego się. Jest to zarzut niesłuszny, ponieważ podczas posiedzenia Rady członkowie zespołu Krajowej Rady Sądownictwa referują szczegółowo wszystkie kandydatury i podejmując uchwałę członkowie Rady dysponują kompletnymi danymi o poszczególnych osobach. D.G. mogła złożyć opinię sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] A. S., albowiem zgodnie z treścią art. 57a § 12 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, do karty zgłoszenia kandydat może dołączyć także inne dokumenty popierające jego kandydaturę, w szczególności opinie i rekomendacje. Uprawnienie takie przysługiwało więc także odwołującemu się. Nie ma racji również odwołujący się zarzucając Radzie zaniechanie wysłuchania kandydatów. Zgodnie bowiem z treścią art. 33 ust. 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. W uzasadnionych przypadkach Rada może żądać osobistego stawiennictwa uczestnika postępowania lub złożenia przez niego pisemnych wyjaśnień, a także uzupełnienia materiałów sprawy. Z powołanych przepisów wynika, że Rada nie ma obowiązku wysłuchania kandydatów, lecz ma do tego prawo, w sytuacji, gdy udostępniona dokumentacja okaże się niewystarczająca do podjęcia decyzji o wyborze kandydata.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut wadliwego uwzględnienia wyższego poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Ogólnego

Sędziów Apelacji [...] dla D.G. jako okoliczności przemawiającej za przedstawieniem jej kandydatury Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie. Zgodnie z treścią art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia m.in. opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Chociaż art. 35 ust. 2 ustawy odnosi się wprost do prac zespołu, to z jego wykładni systemowej i funkcjonalnej wynika, że ma on także zastosowanie do oceny kandydatów przed Radą w pełnym składzie (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 194). Z przepisów art. 58 § 1 i 2 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych wynika, że jeżeli na wolne stanowisko sędziowskie zostanie zgłoszona więcej niż jedna kandydatura, rozpatrzenie wszystkich kandydatur odbywa się na tym samym posiedzeniu zgromadzenia. Zgromadzenie ogólne sędziów apelacji albo zgromadzenie ogólne sędziów okręgu opiniuje zgłoszonych kandydatów w drodze głosowania i przekazuje prezesowi odpowiednio sądu apelacyjnego albo sądu okręgowego wszystkie zgłoszone kandydatury, ze wskazaniem liczby uzyskanych głosów. Pierwszy z powołanych przepisów stanowi gwarancję równego traktowania zgłoszonych kandydatów, zaś drugi - wyraźnie przewiduje, że dla oceny kandydatów ma znaczenie liczba uzyskanych przez nich głosów, a nie tylko uzyskanie wyniku pozytywnego. Ilość uzyskanych głosów różnicuje bowiem wielkość poparcia środowiska udzielonego poszczególnym kandydatom, także tym, którzy uzyskali od Zgromadzenia opinię pozytywną.

Podkreślenia wymaga okoliczność, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego, więc samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, jeżeli odwołujący się nie wskazał uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej procedurze konkursowej (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 r., III KRS

6/08, LEX nr 523533). Ponieważ odwołujący ograniczył się w odwołaniu do polemiki z ocenami dokonanymi w zakażonej uchwale przez Krajową Radę Sądownictwa, nie precyzując merytorycznych zarzutów dotyczących naruszenia zasad równości i równego dostępu do służby publicznej, wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, jego odwołanie nie mogło zostać uwzględnione.

Mając na uwadze wskazane okoliczności Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 398¹⁴ i art. 398⁶ § 3 k.p.c.

kc